

Čáslavický

školáček

Zimní číslo

Školní časopis
ZŠ a MŠ Čáslavice
2021/2022

ZŠ a MŠ
ČÁSLAVICE

Milí čtenáři,

Vánoce a hlavně vánoční prázdniny se pomalu blíží. Abychom vám to čekání zkrátili, vydali jsme pro vás další číslo našeho školního časopisu. Zvažovali jsme, že bychom ho udělali celé vánoční, tedy zaměřené pouze na Vánoce, ale nakonec jsme se rozhodli jinak, protože byste se nedověděli, co všechno se u nás na škole od září dělo, a to by byla přece škoda.

A tak jsme tradičně zhodnotili několik akcí, které nás provázely v uplynulých měsících, přidali jsme povedené práce žáků z hodin slohu, které jsou doplněny zdařilými obrázky.

Přejeme vám příjemné i zábavné chvíle při četbě našeho časopisu a především všem přejeme moc hezké Vánoce a šťastný nový rok 2022.

Ilustrátoři, kteří se podíleli na tomto čísle časopisu:

Lukáš Večerek, 5. ročník - traktor

Kateřina Nováčková, 7. ročník - kočka, strom

Lucie Nováčková, 9. ročník - titulní strana

BYLO - NEBYLO

ZÁŘÍ

- 3. září se žáci 8. ročníku rozhodli strávit se svou třídní učitelkou odpoledne a noc ve škole.
- Žáci 3. ročníku prožili 9. září den plný adrenalinu v resortu Březová. Následovalo i přespání na druhý den, který byl také příjemně stráven v tomto areálu.
- Další přespávání ve škole se uskutečnilo z 10. na 11. září. Tentokrát si jej užili žáci 6. ročníku.
- 14. září proběhl v 6. ročníku preventivní program zaměřený na stmelení kolektivu.
- Na další den si organizace Střed připravila pro 8. a 9. ročník program zaměřený na volbu povolání.
- Ve středu 22. září odjeli vybraní žáci, kteří se činili v minulém školním roce při sběru (papíru, hliníku, pomerančové kůry, kopřiv) do Aqualandu Moravia.
- 30. září proběhla v 9. ročníku beseda s pracovníci úřadu práce z Třebíče, která přijela do Čáslavic, aby žákům prezentovala program vztahující se k volbě jejich budoucího povolání.

ŘÍJEN

- Žáci 4. a 5. ročníku přespali z 1. na 2. října v kulturním domě v Cidlině.
- 5. října navštívili žáci 8. a 9. ročníku v rámci projektu Praktické dílny SPŠ Třebíč.
- Ve středu 6. října se vybraní sportovci zúčastnili soutěže v přespolním běhu, který se tentokrát konal v Libušině údolí v Třebíči.
- Ve stejný den pokračoval program v 8. a 9. ročníku zaměřený na volbu povolání
- V pondělí 11. října odjeli žáci 3. a 4. ročníku na dopravní hřiště, které je součástí areálu ZŠ Bartuškova v Třebíči - Borovině, kde absolvovali teoretickou i praktickou část dopravní výchovy.
- Ve stejný den k nám opět zavítali pracovníci sdružení Střed, tentokrát do 2. ročníku, aby zde vyzkoušeli program s názvem Jsme jeden tým.
- 12. října se vybraní žáci z 6. a 7. ročníku zúčastnili turnaje v minifotbale v Jaroměřicích nad Rokytnou.
- 14. října jel opět výběr nadějných fotbalistů, tentokrát z 8. a 9. ročníku, na minifotbal do Jaroměřic.
- V pátek 15. října jeli žáci 6. ročníku do Městské knihovny Třebíč, kde byl pro ně připraven program spojený se jménem Jana Wericha a jeho pohádkové knížky Fimfárum. Poté se vydali pěšky do Alternátoru, který sídlí v Borovině u DDM. Zde měli objednaný program Vesmír, jenž byl projektovaný na kouli.
- 22. října strávili večer i noc ve škole žáci 7. ročníku.

- V úterý 26. října k nám po „covidové přestávce“ opět zavítalo Divadélko pro školy z Hradce Králové. Žáci 1. - 5. třídy zhlédli představení „Pohádky z našeho statku“. Žákům druhého stupně předvedli herci hru s názvem „Divadelní učebnice aneb České divadlo 20. století“.
- O podzimních prázdninách ve středu 27. října proběhlo ve škole podzimní tvoření pro žáky 1. stupně. Program měli připravený i hoši z devítky, kteří „bojovali“ v přírodě o přežití.

LISTOPAD

- 1. listopadu proběhlo v 2. ročníku pokračování programu Jsme jeden tým.
- 25. listopadu odjeli žáci 3. ročníku do Městské knihovny Třebíč, kde se zúčastnili programu zaměřeného na manipulaci s roboty. Poté je čekala návštěva ZOOkoutku.

PROSINEC

- 3. prosince navštívil naši školu již tradičně Mikuláš s anděly a čerty.

- V pátek 10. prosince odcestoval celý druhý stupeň na exkurzi do Brna. První zastávka byla v planetáriu, kde všechny nadchnul program zaměřený na planety naší sluneční soustavy. Poté následoval přejezd do Anthroposu, kde žáci strávili hodinu prohlídkou muzea.
- 14. prosince se žáci 1. - 3. ročníku jeli předvánočně naladit na třebíčský zámek, kde si ve vánočních dílničkách vyrobili papírové ozdoby na stromeček.

Co o některých akcích školy žáci napsali:

Začátkem školního roku se některé třídy domluvily se svými učiteli na oblíbené akci přespávání ve škole. Hned první zářijový pátek patřil osmé třídě, další pátek přespávala ve škole šestá třída. V následujících měsících to byly další ročníky. Jak zhodnotili noc ve škole někteří žáci?

Přespávání ve škole - osmáci

Konečně jsme se dočkali! Můžeme spát ve škole. Bohužel někteří tam spát nemohli, nebo nechtěli... Ale i tak si myslím, že jsme si to všichni moc užili.

Když jsme přišli ke škole, dali jsme si věci na chodbu a šli jsme na staré fotbalové hřiště hrát hry. Některé to bavilo a někteří byli spíše otrávení, že to musí hrát. Mezi ně jsem patřila i já. Ale co se dalo dělat, museli jsme to hrát všichni. Ve škole jsme měli nachystanou další aktivitu, dívali jsme se na video, jak to chodí ve vězení pro mladistvé. Bylo to docela zajímavé a naučné.

Potom paní učitelka dovolila klukům, aby si donesli X-box a hráli hry. Holky pomáhaly uklízet paní učitelce skříně ve třídě. Nejlepší na celém večeru bylo objevení a zabíjení sršně. Kluky napadlo ji zabít plácačkami na mouchy. Po půl hodině, co se o to pokoušeli, paní učitelka zavolala svému manželovi, který dovezl Biolit. Ale sršeň, které šlo o život, zmizela ve světlech na stropu a nikdo nevěděl, kde je. Po chvíli se objevila v předním světle, paní učitelka s manželem zareagovali rychle, zhasli a nad světlo nastříkali Biolit. Poté se jen vyvětralo a paní učitelka zavelela, že bude brzy večerka.

Kluci pomalu uklízeli X-box a holky seděly ve třídě, nebo na chodbě a povídaly si. Ten den jsem si moc užila a doufám, že to brzy zopakujeme.

Jana Fojtíková - 8. ročník

Přespávání ve škole - šestáci

Jednoho krásného zářijového dne, bylo to v pátek 10. září, se naše třída rozhodla přespát ve škole. Na přespávání je vždy velká legrace. Tohle nebylo jiné. Super bylo, že paní učitelka s sebou vzala i svou dceru Báru.

Když jsme dorazili do školy, vybalili jsme si a šli jsme na fotbalové hřiště. Tam jsme si nejdřív opekli špekáčky a potom jsme se šli vyřádit na hřiště. Nejdřív se hrál fotbal a pak jsme dělali spoustu vylomenin, třeba lidskou pyramidu, trakaře a přeskakovali jsme se. Až se začalo šeřit, vrátili jsme se do školy.

Ve třídě nejdřív proběhla volba starosty, dále jsme si ujasnili pravidla třídy, které jsme pak sepsali a vyvěsili na nástěnku. Proběhlo také překvapení pro oslavence, kterým byl Jonáš.

Následovala stezka odvahy, kdy jsme procházeli trasu osvětlenou svíčkami a museli jsme plnit různé úkoly. Nejhorší bylo, že jsme museli jít až dolů do šaten, kde nás vystrašila paní učitelka Matoušková.

Po stezce odvahy jsme se ve třídě uložili do spacáků a začali se koukat na film, který se jmenoval „Past na rodiče“. Někteří žáci film moc nezaujal, a tak si šli povídat do jiné třídy. Potom se šlo spát.

Ráno jsme si dali společnou snídani. K ní jsme měli chleba s máslem a marmeládou. Po snídani zbyl ještě čas, než si pro nás přijeli rodiče, tak jsme hráli na schovávanou. Schovávali jsme se úplně všude.

Přespávání jsem si moc užila, protože to byla sranda.

Vanda Venhodová - 6. ročník

Přespávání ve škole - sedmáci

Ráno 22. října jsme byli jako obvykle ve škole a učili jsme se. Po výuce jsme jeli domů, kde jsme si sbalili věci a v 5 hodin odpoledne jsme měli s našimi spolužáky a panem učitelem sraz u školy.

Zabydleli jsme se ve dvou třídách a poté jsme se vydali na Hanzalův kopeček. Viděli jsme krásný západ slunce a vyfotili spoustu fotek.

Když jsme se vrátili do školy, ve školní kuchyňce jsme si upekli mraženou pizzu. Až jsme dojedli a umyli nádobí, přesunuli jsme se do hudební třídy, kde holky hrály na klavír. Kolem osmé hodiny se většina z nás dívala na Stranger Things a ostatní se v jiné třídě dívali na horor IT.

Mezitím pro nás pan učitel společně s jeho manželkou a dcerou připravili stezku odvahy. Stezka byla strašidelná, provedla nás po celé škole a moc se nám všem líbila. Po stezce nám kluci zatancovali na písničku vysoký Jalovec. Poté jsme se opět sešli v jedné třídě a koukali se dál na Stranger Things.

Když pan učitel zahlásil večerku, kluci se odebrali do své třídy a šlo se do hajan (nebo pan učitel si to aspoň myslel ...). Ještě před spaním jsme si jako správné děti vyčistili zoubčky a jako nesprávné děti jsme se klouzali v ponožkách po chodbě. Pan učitel nás viděl a poslal nás urychleně spát, což se nestalo. Nakonec všichni aspoň na chvíli usnuli.

Bára Hanzalová, Veronika Dokulilová - 7. ročník

Přespolní běh

Dne 6. 10. 2021 se konal přespolní běh žáků druhého stupně základních škol. Byl naplánovaný na Základní škole v Budišově, ale z důvodu karantény nemoci COVID-19 na této škole byl závod přesunut do Libušina údolí v Třebíči. Akce se uskutečnila i přes deštivé a chladné počasí.

Běhu se zúčastnili vybraní žáci naší školy: 6. třída - Gabriela Čeloudová, Vojtěch Krejcar, Denis Brychta, 7. třída - Adéla Pátková, Nicol Svobodová, Štěpán Vaněk, Václav Rygl, 8. třída - Vít Prodělal, Šimon Iran, 9. třída - Štěpán Binka, Tomáš Nahodil. Žáky doprovázel pan učitel Jeřábek.

Závod byl rozdělen na kategorie - dívky 6.-7. třída, 8.-9. třída a chlapci 6.-7. třída, 8.-9. třída. V kategorii mladší dívky se nejlépe umístila Adéla Pátková na 5. místě. Potom přišla na řadu skupina 6.-7. třída chlapci. V té jsem byl i já. Po zahájení závodu jsem zvolil pomalejší tempo. Postupně jsem zrychloval a probíjovávám se do předních pozic. Cílem jsem proběhl na skvělém 3. místě. Po sečtení bodů se naše škola v této kategorii umístila na 4. místě. Poslední závod byla kategorie 8.-9. třída, v ní se nejlépe umístil Štěpán Binka na 4. místě.

Za 3. místo jsem získal diplom, který visí ve škole na nástěnce. Za odměnu nás všechny pan učitel Jeřábek a pan školník Večerek vzali na pizzu.

Vojtěch Krejcar - 6. ročník

Výlet 6. třídy do Alternátoru a knihovny

V pátek 15. 10. 2021 jela naše třída do knihovny a Alternátoru. V knihovně nám paní knihovnice povídala o knížkách, ale hlavně o Janu Werichovi, který se celým jménem jmenoval Jan Křtitel František Werich. Knihovnice také vyprávěla o jeho kamarádech. Mezi největší patřil Jiří Voskovec, se kterým byl divadelním partnerem. Známostou knihou Jana Wericha je Fimfárum. Paní knihovnice nám z této knihy přečetla příběh s názvem Chlap, děd, vnuk, pes a hrob. Jedná se o příběh sestavený pouze z jednoslabičných slov,

a tak jsme také dostali za úkol vytvořit nějaké věty, které by obsahovaly jen jednoslabičná slova.

Nyní pár slov k Alternátoru. Zde jsme měli přednášku o vesmíru a o planetách v sluneční soustavě. Mohli jsme vidět, jak by správně měla odlétat raketa do vesmíru. Procházeli jsme si také různá patra. Mně se nejvíce líbilo 3. patro, ve kterém byla taková herna a nacházela se zde také lezecká stěna a stolní fotbal. Prošel jsem si každé místo. Celý výlet se mi moc líbil a myslím si, že mým spolužákům také.

Michal Smutný - 6. ročník

Toto je pan Jan Werich.

Toto je Alternátor.

A to jsme my!

Jak jsme slavili Halloween

Halloween je původně keltský lidový svátek, který se slaví 31. října a nese název Svátek Všech svatých. Tradičními zvyky jsou dlabání dýní, oblékání do kostýmů či koledování.

V angličtině jsme se rozhodli si udělat Halloween také. Kdo chtěl, mohl do hodiny přijít v nějakém halloweenském kostýmu. Objevily se tam například takové kostýmy: postava ze Squid game, krvavé zdravotní sestřičky nebo Michal David i s céčky. Potom nám paní učitelky daly pracovní listy s tématem tohoto svátku, do kterých jsme doplňovali text ze známé písničky Everybody.

Šarlota Bílková a Tereza Dokulilová - 6. ročník

Divadelní představení

V úterý 26. listopadu jsme v čáslavickém kulturním domě zhlédli divadelní hru, která se jmenovala Divadelní učebnice aneb České divadlo 20. století.

Když divadlo začalo, myslel jsem si, že to bude další nudná a rádoby vtipná hra. Jak si ale brzo přečtete, uvidíte, že jsem se zmýlil.

První ukázka byla o Janu Werichovi, Jiřím Voskovci a panu Ježkovi. Na této ukázce se mi nejvíc líbila písnička od pana Ježka. Písnička byla velmi chytlavá a text perfektně seděl do rytmu hudby. Následovala ukázka o Karlu Čapkovi a jeho hře Válka s Mloky. Tato

ukázka byla pro mě druhá nejlepší ze všech. Válka s Mloky se mi vždy líbila kvůli její aktuálnosti a výbornému příběhu. K tomuto přidejte výbornou interpretaci od divadelníků a máte z toho výborné představení.

Další na řadě bylo představení o divadle SEdm MALých FORem. Toto představení mi přišlo nejhorší ze všech, hlavně kvůli trapnému humoru a příběhu s uklízečkou. Po SEMAFORU následovala ukázka ze hry Balada pro banditu hraná v brněnském divadle Husa na Provázku. V tomto představení vystupovala i Valentýna z 8. třídy a připadalo mi nejvtipnější.

Herci se s námi rozloučili nejlepší ukázkou ze hry Vyšetřování ztráty třídní knihy, která patří do repertoáru Divadla Járy Cimrmana. Představení mělo výborný humor, skvělé herectví a interakci s diváky. Herci totiž jmenovali různé žáky naší školy jako podezřelé z odcizení třídní knihy. Celkově jsem si divadlo nakonec užil a chtěl bych ho vidět znova.

Miloš Krotký - 9. ročník

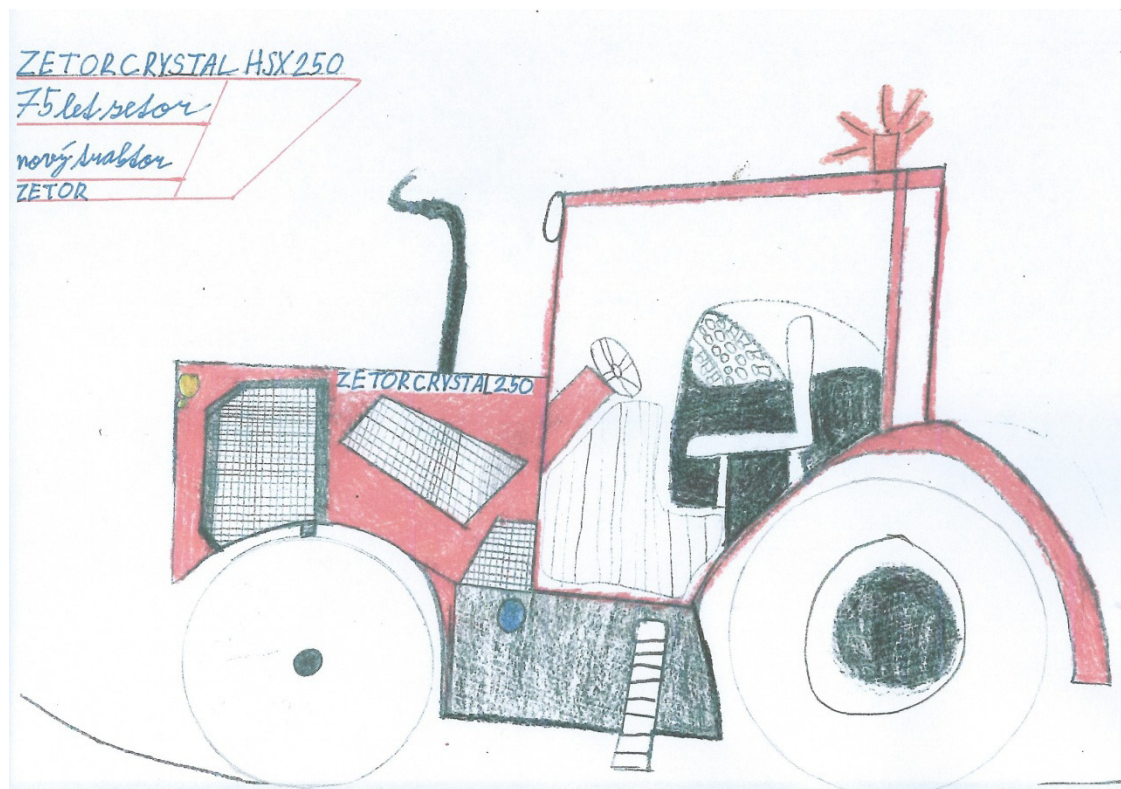

Výběr z žákovských prací

Zetor Crystal HSX250

Traktor má 230 - 250 koní. Utáhne až 25 tun. Má manuální řazení rychlosti a automatické řazení vpřed a vzad. Motor traktoru je šestiválcový. Jeho maximální rychlost je 53 km v hodině. Má odhlučněnou a prostornou kabinu. Váží 7 tun. Přední i zadní náprava je odpružená. Hodí se například pro orbu, odvoz obilí, nebo najde využití u siláží.

Lukáš Večerek - 5. ročník

Kouzelná kočička

Byl pátek, půl druhé. Děti vyběhly ze školy. Jen Anička s Terezkou šly pomalu. Byly to sestřičky a povídaly si o tom, co budou dělat o víkendu. Za chvíli přiběhla Michalka a ptala se jich, jestli nechtějí přijít k ní domů v neděli odpoledne na návštěvu. Holky řekly, že se zeptají rodičů. Pak se rozloučily a rozběhly se domů. U posledního domu se holky zastavily a uslyšely mňoukání. V plotě kousek od nich uvízla černošedobílá kočička. Odstranily kovové drátky a kočičku osvobodily. Anička se s ní mazlila a Terezka mezitím

odnesla domů aktovky a zeptala se rodičů, jestli si můžou hrát chvíli venku, že si úkoly napíše později.

Holky pronásledovaly kočičku až do lesa. Uviděly zvláštní dům, který měl několik pater, a ve všech oknech se svítilo. Anička byla mladší, a tak se sestřičky zeptala, jestli raději nepůjdou domů. Terezka podala ruku Aničce a společně šly za kočičkou, která je vedla do toho zvláštního domu. Kočička proběhla kočičím průchodem ve dveřích. Anička se přestala bát a vzala za kliku. Udělaly pět kroků a před nimi se najednou objevil prostřený stůl. Holky měly hlad, proto jim oči při pohledu na jídlo jen zasvítily. Po chvíli začali přicházet hosté. Vodík, čert, princezna, král a ježibaba. Ta měla v náručí kočičku, která sem holky přivedla. Začala hrát hudba a ježibaba pozvala děvčata ke stolu. Sluha přinesl dvě židle navíc. Skřítkci nosili další dobroty a k tomu teplý čaj.

Po chvíli ježibaba pronesla prosbu. Chtěla, aby jim holky pomohly najít kouzelnou knihu. Z domu může jen kočička a ta by neunesla tak těžkou knihu. Ježibaba jim dala kouzelnou mapu, kterou nesmí ztratit. Holky přemýšlely, na co jim bude, když vtom promluvila kočička: „Přijďte sem zítra ráno.“ Holky nevěřily svým uším. Souhlasily s tím, že jim pomohou. Pak je kočička doprovodila k plotu, kde ji zachránily, a zmizela.

Na ráno si holky nachystaly budík, aby nezaspaly. Vzaly si svačinu, pití do batohu a vyrazily k záhadnému domu. Ježibaba už na ně čekala a ptala, jestli mají mapu. „Ano, máme,“ odpověděly. Všichni si oddechli.

Pak už čekala děvčata jen spousta dobrodružství. Nejdříve musely ukázat, jak umí počítat, pak závodily v plavání. No to bylo smíchu a radosti! Holky se pomocí kouzelné mapy dostaly k lechtavému zámku. Anička se vrhla ke dveřím, ale Terezka ji zastavila. Půjdou raději spolu a nebudou se smát.

Otevřely dveře a viděly lechtající stroje, ale taky kouzelnou knihu. Držely se u stěny a takhle se dostaly až ke knize. Terezka si ji dala do batohu a utíkaly zpět. Došly k domu, zatřukaly, otevřely, pozdravily a knihu položily na stůl. Za chvíli přišla ježibaba,

čert, vodník, princezna, král a všichni si sedli ke stolu. Skřítek donesl pití a dort.

Ježibaba jim moc a moc děkovala. Pak se domluvili, že pozvou rodiče na návštěvu. Holky vše doma vyřídily.

A teď si možná říkáte, co bylo s Michalkou v neděli. Nebyly u ní, ale u kouzelné kočky a ježibaby a čerta a všech ostatních nových přátel.

TAKŽE VÁM DÁM RADU DO ŽIVOTA: Pomáhejte zvířátkům, pak díky nim můžete zažít spoustu dobrodružství!

Zuzana Šťastná - 6. ročník

Medvědi

K medvědům jsem se dostala díky mamce, která má doma přes 70 medvědů. Většina lidí si myslí, že máme například jen medvěda hnědého a medvěda ledního. Pravda to není, celkem existuje 8 druhů medvědů.

1. Medvěd hnědý

- nejvíce rozšířený
- žije v Rusku a v USA
- poddruhem Medvěda Hnědého je Brtník, Grizzly nebo Kodiak

2. Medvěd lední

- největší na světě (když se postaví na zadní packy, měří 3 metry)
- má skvělý čich
- je výborný plavec, loví tuleně

3. Medvěd malajský

- nejmenší z medvědů
- žije v Asii

4. Medvěd pyskatý

- žije v Indii a na Srí Lance
- je slavný podle knihy Kniha Džunglí, kde byl jako medvěd Balú, přítel Mauglího

5. Panda velká

- jí pouze bambus
- je majetkem Číny, která pandy půjčuje do ZOO (půjčovné je 1 milion dolarů za rok)
- zabití pandy=trest smrti

6. Medvěd brýlatý

- žije v Jižní Americe
- ohrožený druh jako panda

7. Medvěd ušatý

- žije v Himalájích
- půl života tráví na stromech
- skvělý horolezec

8. Medvěd baribal

- žije v Kanadě
- může mít černou, hnědou nebo bílou barvu

Marieta Veselá - 6. ročník

Možná už někdo z vás zkusil číst dvojjazyčnou knihu, která obsahuje text ve dvou různých jazycích (obvykle originální text a překlad). Text může být rozvržen tak, že na levé straně bývá originální text (např. angličtina) a na pravé straně je překlad (např. čeština). Takové knihy je možné využít k výuce jazyka. Vy si můžete zkusit takový paralelní text přečíst v tomto čísle časopisu.

Cats

I grew up in a household, where we raised wild cats in our garden. We took care of five generations of cats in 10 years. Ever since I felt more affection towards them and absolutely adored them.

Cats are an elegant and mischevious species that have evolved from lions and tigers. They first appeared 3.4 million years ago and have been split up into 3 species, which are the European wildcat, the African wild wildcat and the Asiatic desert cat.

Their first interactions with humans were with Egyptians who believed that cats were capable of bringing good fortune to those that kept them as pets. They were treated as royalty, often being dressed in jewels and were mummified alongside their owners once they perished.

Cats are also excellent, stealthy hunters, their prey consists of small mammals and birds, which they kill many of to deplete their substantial amount of energy otherwise they get irritated. The method they use for hunting is stalking, running and pouncing, all of which are very effective at catching prey. Their stationary hunting strategy is to sit and wait, which requires them to stay motionless for long periods of time until their prey emerges from hiding. They proceed to pounce at them afterwards.

Over the centuries, their bodies have developed to be efficient at hunting. Their eyes are capable of seeing long distances however, they can not see objects up close so they resort to using their whiskers to locate their prey. They also have reflective membrane at the back of their eyes which allows them to dilate and see well in the dark. Their tongue is covered in small, hooked spines enabling them to remove fur and feathers. Their four canine teeth allows them to catch and hold prey, as for their ten premolars and four molars, it grants them the ability to tear through meat which allows them to digest it. Their retractable claws get sharper the older they become since they have a daily ritual of honing their claws on objects.

The next time you see your cat giving you mice, note that it's a gift to show that they appreciate you.

Kočky

Vyrůstal jsem v domácnosti, kde jsme chovali divoké kočky na naší zahradě. Vychovali jsme pět generací koček během deseti let. A tak jsem k nim získal vztah a od té doby je mám rád.

Kočky jsou elegantní a zlomyslný druh, který se vyvinul ze lvů a tygrů. Poprvé se objevily před 3,4 miliony let a rozdělily se do tří druhů. Byly to evropské divoké kočky, africké divoké kočky a asijské pouštní kočky.

První setkání s lidmi bylo v Egyptě, kde věřili, že pokud budou chovat kočku jako domácího mazlíčka, tak jim to přinese štěstí. Byly považovány za vznešené, nosily šperky a byly mumifikovány společně se svými majiteli, kteří zemřeli.

Kočky jsou také excelentní a nenápadní lovci. Jejich kořist se skládá z malých savců a ptáků. Během lovu musejí vydat spoustu energie. Pokud tuto energii nevydají, jsou podrážděné. Metody, které používají k lovu, jsou sledování, útok a skok. Všechny tyto metody jsou velice účinné pro lov kořisti. Další lovecká strategie je sedět a čekat, což znamená zůstat nehybně, dokud se jejich kořist nepřestane skrývat a poté na ni zaútočí skokem.

Během století se jejich těla vyvinula tak, aby byly úspěšné v lovu. Jejich oči jsou uzpůsobeny vidění na dálku. Pokud je kořist blízko, tak ji nevidí. A používají vousy k lokaci kořisti. Také mají reflexní membránu na sítnici oka, která jim umožňuje rozšířit zorničky, a tak dobře vidí ve tmě. Jejich jazyk je pokryt malými hákovitými ostny, kterými odstraňují srst a peří. Jejich čtyři špičáky jim umožňují chytit a držet kořist. Deset třenových a čtyři stoličky usnadňují kousání a žvýkání. Jejich zatažitelné drápy jsou tím ostřejší, čím jsou starší. Denně si je brousí na různých předmětech.

Až příště uvidíte vaši kočku, jak vám nese myš, uvědomte si, že je to dárek, kterým vám dává najevo, jak vás má ráda.

Matěj Maryška - 8. ročník

Odpadkový koš

Bylo hodně slunka a tepla. Stál jsem na pokraji koupaliště a jen jsem koukal na nějaké tvory kolem mě, jak se ráchají ve vodě. Ale nelíbilo se mi, že do mě pořád házejí nějaké věci. Občas přijelo velké auto a oni tvorové ve žlutých vestách můj obsah do něj vysypali a postavili zpátky.

A pak přišla zima. Uložili mě do jakéhosi skladu, kde byla tma a zima. Za nějakou dobu mě zase vyndali ven a vše se znovu opakovalo.

Ladislav Nečas - 7. ročník

Propiska

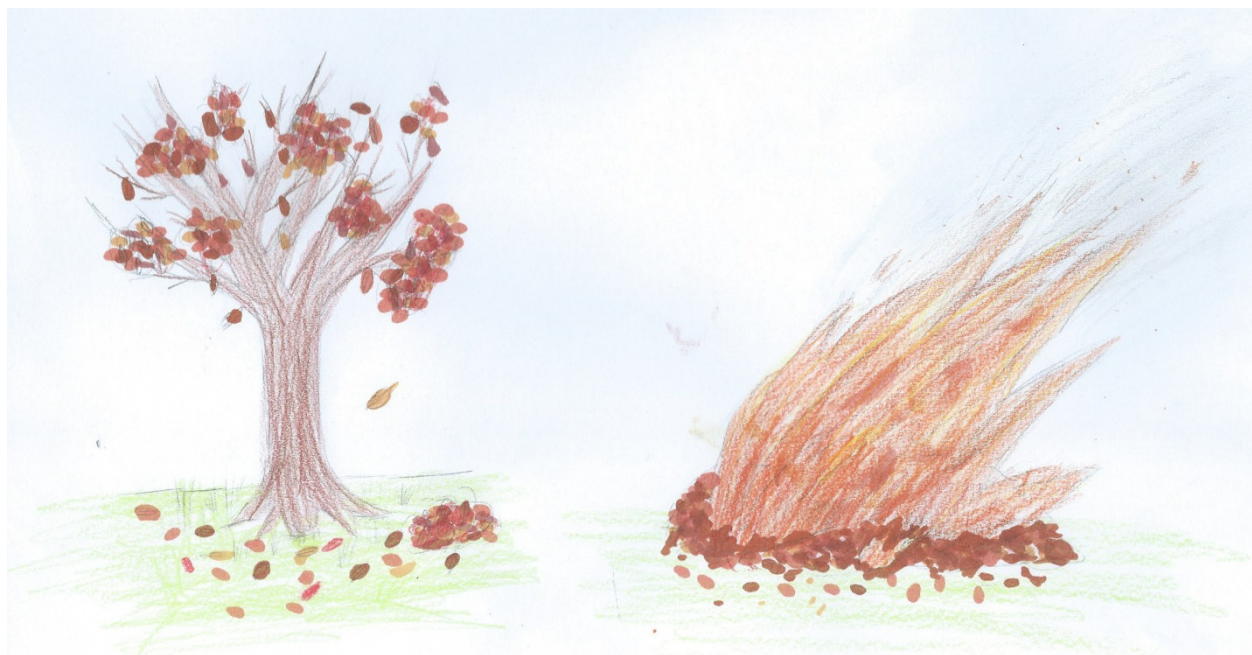
Hodně dlouho jsem byla vystavená v obchodě. Pak přišla jedna paní a koupila si mě. Vezla mě v autě. Zastavili jsme se a odnesla mě do nějaké místnosti, rozbalila mě a začala mnou psát. Ale po chvíli jsem přestala. Došla mi náplň. Ta paní se mnou praštila o zem a odešla. Chvíli jsem tam ležela. Začala jsem se rozhlížet, viděla jsem spoustu zajímavých věcí okolo. Přemýšlela jsem, co se mnou teď bude, když vtom se otevřely dveře a žena, kterou jsem asi hodně rozzlobila, se vrátila. V ruce držela novou propisku. Sklonila se ke mně, zvedla mě ze země a hodila do koše. Pak mě i s ostatními věcmi vysypala z koše do popelnice. Netrvalo to dlouho a přijelo nějaké auto, pak už si nic nepamatuji.

Kateřina Nováčková - 7. ročník

List

Jsem list z jabloně. Dlouho jsem visel na stromě a užíval si života. Potom přišel podzim a spadl jsem dolů. Chvíli jsem ležel na zemi, než mě shrábly hrabě. Zakously se do mě svými ostrými zoubky. Nějaké ruce mi pak pomohly dostat se z těch zubů na hromadu listů, která ležela na kotouči. Všechny nás pak odvezli na pole, vysypali a druhý den nás spálili.

Bára Hanzalová - 7. ročník

Hoří dům

V hodině slohu jsme se zaměřili na vypravování. Tentokrát byla třída rozdělena na 4 skupiny - na majitele hořícího domu, sousedy hořícího domu, hasiče a novináře. Každý žák měl z pohledu role, kterou dostal, psát vypravování na téma Hoří dům. Nebylo zadáno, jaký dům hoří, kde se nachází, kdo je majitelem a další informace, takže vznikly různorodé popisy.

Vypravování z pohledu majitele domu:

Jsem v kanceláři, kde pracuji jako matrikářka. O polední pauze na oběd si z kabelky vyndám plastovou krabičku s těstovinovým salátem a začnu jíst. Sotva si dám do úst třetí lžičku, zazvoní můj soukromý mobil a na displeji vidím, že volá můj manžel. Stisknu zelené tlačítko a telefon přiložím k uchu. Aniž by manžel pozdravil, začne celý vystrašený hovořit: „Hoří nám dům, hoří nám dům!“

Se zděšením jsem nepolkla ani poslední sousto. Hrdlo se mi stahuje, oči zalévají slzami, kolena mi brní a celá chladnu. Zbytek těstovinového salátu, který mi zůstal v puse, vyplivnu do papírového kapesníku a vyhodím do koše.

Rychlým krokem ve svých lodičkách jdu po kluzké chodbě směrem k panu vedoucímu a oznámím mu momentální situaci. Šéf mě s plným pochopením pustí z práce domů.

Zpátky ve své kanceláři si přes rameno dám kabelku, z které si vyndám klíče od auta, a běžím před bílou obecní budovu. Nasednu do svého malého červeného autíčka a co nejrychleji šlápnu na pedál.

Po chvíli v dále vidím obří šedý kouř a za chvíli i šlehající plameny. Před domem už stojí hasičská i policejní auta. Můj manžel se nachází o kousek dál. Přiběhnu za ním. Díváme se na statečné hasiče snažící se zachránit náš dům.

Po hodině a půl oheň ustává. Setřu si z očí slzy. Kouknu a vidím prázdné místo. Náš dům už tam nestojí, jen popel, ležící na zemi, uhasíná. Opět se rozbřečím. Když si vzpomenu, kolik jsem tam měla vzácností - zlatý rám na zrcadlo po dědovi, šperky po babičce a plno dárečků od mého manžela.

Je mi smutno. „Tolik krásných chvil jsme tam zažili,“ pošeptám manželovi do ucha. Políbí mě na čelo, obejmě mě a oběma nám stékají slzy po tvářích.

Veronika Kašpárková - 9. ročník

Vypravování z pohledu souseda:

Včerejší ráno bylo jako každé jiné. Ráno jsem vstal, udělal si heřmánkový čaj a usedl do křesla s novinami, když jsem zrovna zaslechl každodenní hádku sousedů.

„To si nemůžeš vzít jednou v práci volno, abys vyzvedl děti ze školy?!“

Odpověď jsem už neslyšel, protože paní Nováková zavřela okna. Jen co jsem dopil svůj čaj, odložil noviny a oblékl se, vyrazil jsem do práce. Obvykle mi šéf zadával hodně práce, avšak dnes tomu tak nebylo, proto mě pustil domů o hodinu dříve.

Včera byl u sousedů výjimečně klid, paní Nováková totiž nebyla doma, to vše vysvětlovalo. Jen co se navečer vrátila domů, klid můj i pana Nováka se vytratil hned při prvních slovech paní Novákové: „Jeden večer se chvíli zdržím a ty nejseš schopnej uvařit ani večeři pro děti!“

Toto se nedalo přeslechnout, ani kdybyste měli všechna okna zavřená. Ten večer na sebe hulákali až do deseti hodin večer, proto jsem šel spát až v jedenáct.

Kolem třetí ráno jsem zaslechl přibližující se sirény hasičů. Okamžitě jsem vyskočil z postele, hodil na sebe župan, obul si bačkory a rychle vyběhl před dům. Jen co jsem zahlédl oheň, začal jsem panikařit. Kouř z ohně stoupal do oblaků a vytrácel se. Sotva jsem si promnul víčka, zjistil jsem, že hoří dům Novákových, kteří stáli venku i s dětmi a zase se hádali.

„Můžete se alespoň pro jednou přestat hádat a k tomu zrovna teď? Když vám hoří dům?“ Oba jen stáli, koukali na mě a objímali děti. Hasiči požár brzy uhasili, takže nebyly velké škody.

Novákovi se po dnešní ranní nehodě už sebrali a právě teď pracují na opravách škod, co oheň zavinil, a já jen sedím ve svém křesle s heřmánkovým čajem pozorující, jak jim to jde.

Sára Kvapilová – 9. ročník

Vypravování z pohledu hasiče:

Byl slunný srpnový den a já seděl v požární stanici. Byl jsem zpocený a oblečení mě kousalo.

Najednou ale zazvonil telefon. Zvedl jsem ho a vyslechl paní z dispečinku. Rychle jsem si nasadil oblek a běžel do auta, kde už na mě čekali mí dva kolegové.

Na místě jsme byli asi za 5 minut, ale i přes to plameny dosahovaly neskutečné výšky. Hořel velký rodinný dům. Střelhitě jsme vyskočili z auta a šli na věc. Zatímco mí dva kolegové začali hasit, já jsem si oblékl nehořlavý oblek a vydal se na průzkum domu.

Dům se zdál být prázdný, ale když jsem vešel do poslední místnosti, uviděl jsem morče, které se krčilo v rohu své klícky. „Co tady děláš!?“ vykřikl jsem nahlas. Neváhal jsem a vystrašené morče vynesl ven. Mí kolegové zatím dostávali plameny pod kontrolu, když v tu chvíli se stalo něco nečekaného.

Vybuchla plynová bomba. Plameny se znovu rozšířily a bylo jasné, že oheň nedostaneme pod kontrolu. „Potřebujeme posily!“ zakřičel můj kolega. Neváhal jsem, zvedl jsem telefon a posily zavolal.

Po přibližně 15 minutách přijely ještě dvě další požární vozidla, kterým se společnými silami podařilo oheň zkrátit.

Byl jsem šťastný nejen z toho, že se nám podařilo oheň uhasit, ale také z toho, že jsem zachránil to krásné morče.

Filip Zámečník - 9. ročník

Jak jsem porušila zákaz

Jednou v říjnovém odpoledni mě kamarádi pozvali na fotbalový zápas do vzdálenější vsi. Měli jsme vyrazit ve čtyři odpoledne. Máma se na mě zlobila kvůli špatné známce a výlet mi zakázala. Po dlouhém přesvědčování se mi podařilo ji přemluvit, abych mohla alespoň ven na procházku. Myslela jsem, že kamarády půjdu vyprovodit, ale kluci mě přemluvili. Tak jsem s nimi odjela autobusem na zápas. Měla jsem se vrátit v 19 hodin a zpáteční autobus se vracel před sedmou hodinou. Myslela jsem, že mi vše projde a budu včas a v pořádku doma. Měla jsem jen jediný úkol, stihnout zpáteční autobus! No, člověk mívá a osud mění...

Zápas jsme si skvěle užili. Celé odpoledne bylo tak super, že jsme úplně zapoměli hlídat čas odjezdu autobusu. Uvědomili jsme si to příliš pozdě na to, abychom ho stihli! Kluci byli v pohodě, ale já jsem propadla panice. Domů jsem ze zřejmých důvodů volat nemohla. Mysleli jsme, že je to poslední autobus. Ke svému překvapení jsme našli na internetu spoj do Lesonic oklikou přes Želetavu. Byli jsme šťastní, že jsme našli řešení, a mně v tu chvíli spadl kámen ze srdce. To jsem si ještě myslela, že můj výlet zůstane v utajení. Nedošlo mi však, že v době, kdy jsme dorazili do Želetavy, jsem už měla být doma. Bylo čtvrt na osm večer, já seděla v Želetavě na náměstí, zmrzlá a hladová, v tu chvíli ještě v pohodě. Do doby, než mě napadlo, že se podívám na mobil, kdy nám jede autobus. Na displeji se mi místo hodin ukázal zmeškaný hovor od mámy...

Zavolala jsem zpět a musela jsem s pravdou ven. Je jasné, že pochvalu jsem nedostala. Jinými slovy, mamka byla tak naštvaná, že ukončila hovor. Když mi po chvíli zavolala zpátky, uklidnila jsem ji, že máme náhradní plán a do Lesonic přijedu v osm hodin. Mamka byla překvapená a ujistila mě, že do Lesonic už tak pozdě žádný autobus nejede. Šokovalo mě, že náš úžasný nouzový plán má další trhlinu. Máma se podívala na internet a zjistila, že skutečně jede poslední autobus z Želetavy do Lesonic, ale jel na zastávku rozcestí, která je vzdálená ještě minimálně tři kilometry od našeho domu. Už byla klidnější, že jsme v pořádku, ale řekla nám: „Dobře vám tak!“ Čekala nás totiž ještě dlouhá procházka po tmě. Nakonec se nad námi rodiče smílovali a zajeli nám naproti. Po cestě jsme sice dostali další přednášku, ale byli jsme šťastní, že už jedeme domů.

Kateřina Kosmáková - 9. ročník

Rodinná tajemství

„Crrr! Crrr!“

Stále ležící jsem zvedla ruku, abych mohla vypnout ten otravný zvuk, kterým začíná mé každé ráno. Udělám svoji obvyklou rutinu, hodím si na záda batoh a slyším zvonění našeho zvonku. Rychle se obuju, otevírám dveře a uvidím svoji kamarádku Andreu. Vytáhne mě ze dveří s energií, kterou bych si přála každý den mít, natož ráno.

Dorazíme do školy, máme ji jen nějakých deset až patnáct minut chůze, kde na nás již netrpělivě čeká její starší bratr Thomas. Vcházím do třídy, ale sama, protože Thomas chodí o třídu výš a Andrea má teď matiku. My teď máme zeměpis, ze kterého píšeme test, ale to jsem si uvědomila ve chvíli, kdy jsem viděla celou třídu zahrabanou do učebnic.

„Prosím, Blacková, sedněte na místo, máme toho hodně co dělat,“ ozve se za mnou hlas paní Claudové. Pomalým krokem se rozcházím ke svému místu. *No aspoň, že dnes jdu k Andree, ta je na zeměpis špička. Doučí mě na další zemák na opravnou...*

...

„Já nevěděla nic, ale jako vůbec!“ Se značným vztekem a frustrací křičím na kamarádčin dům, který je naštěstí prázdný, protože můj slovník není zrovna nejsvatější. „Jéžiš, holka, klid! Od čeho máš mě, ne? Do dvou hodin tě to naučím, takže chill,“ odpoví mi s naprostým klidem a vážnou tváří, že nejde jinak než se smát. Po chvíli, až se dosměji, již v klidu jí říkám: „Ok, ty paní učitelko, jdeme se učit!“ A se smíchem jdeme do jejího pokoje.

„Musím říct, že sranda to byla, naučila jsem se to taky, takže já jsem spokojená,“ hodnotím situaci pár slovy.

„Nemáš zač, když tak jdi domů, už se po tobě musí shánět, já ještě musím uklidit, než se vrátí naši,“ řekne, obě se usmějeme a já se zvedám k odchodu. Scházím schody, zahýbám doleva, doprava... *Už abych se vymotala z té jejich vily, pomyslí si. Mířím ke vchodovým dveřím, ale strnu. Celé vchodové dveře byly v plamenech.*

Překvapením se mi zmenší zorničky, zhluboka se nadechnu, ale necítím nic jiného než štiplavý zápach kouře. Jako bych se probudila z transu, když si uvědomím, že bych to mohla uhasit.

...

Moje rodina dokáže ovládat oheň. Totiž na planetě mezi obyčejnými lidmi žijí i tací, kteří dokážou ovládat elementy, ale je nás jen pár tisíc. Nikdo o nás neví. Lidé by se báli, kdyby zjistili, že je někdo nadanější/silnější než oni. A nevím, jak vy, ale mně by se laboratorní myš dělat vážně nechtělo. Když používáme naše schopnosti, tak nám to odebírá energii, ale záleží podle náročnosti kouzla. Výdrž někteří nadaní jedinci mohou vytrénovat až do velkých extrémů, ale ti, kteří jsou slabí a netrénovaní, mohou při složitějších kouzlech vyplýtvat všechnu svoji životní energii a umírají.

Náš národ má kodex, podle kterého se řídí všechny rodiny, a tak nevznikají zbytečné boje či souboje. Jediným problémem naší společnosti je, že jednotlivé rodiny spolu moc nevychází. Dobře, úplně se nenávidí, takže jsem vlastně ještě nikoho s jinou schopností, než mám já, nepotkala.

...

Chtěla jsem to uhasit, avšak někdo mě vzal za ruku a moje soustředění bylo to tam. Rozhořčeně se otočím a svýma rudě žhnoucíma, teď již pohasínajícíma očima, se dívám do očí Thomase.

„Co to..?“ neslyšně řekne.

„Snažím se ti tady zachránit barák, to se děje,“ zabrblám na něj rychle, snad až podrážděně, „takže odejdi, nebo tady za pár minut lehneš.“ Vysmekla jsem se mu, ale on mě tentokrát chytne za pas a rychlým trhnutím jsem zase u něj. Naštvaně se otočím a zarazím se. Na místo, kde jsem před chvílí stála, spadlo dřevěné ohořelé prkno. Kouknu se zpátky na něj s vděkem a otázkou v očích. *Jaktože je tak v klidu? Hoří mu dům a před sebou má nejlepší kamarádku své sestry s rudýma očima, neměl by volat aspoň hasiče?*

Tohle se mi honilo hlavou od začátku naší podivné konverzace. Unaveně si povzdechnu, protože tenhle den byl dost špatný sám o sobě a navíc patřím mezi skupinu lidí, kteří moc dobře neumí ovládat svůj element, a momentálně jsem svojí silou bránila ohni, aby sežehl toho idiota. Začalo se mi, díky ztrátě energie, dělat černo před očima. Chytly mě dvě silné paže a poslední, co jsem viděla, byly Thomasovy zářivě azurové oči. Byly vážně překrásné, ale byl tady problém, který jsem si ihned uvědomila. *Počkat... Modré? Thomas je má světle hnědý! ...On je... Sakra, holka nemůžeš bejt jeden pitomej den bez potíží?! Toto byly mé poslední myšlenky, než jsem upadla do bezvědomí.*

...

Dům Lesterů byl nakonec uhašen, ale když hasiči přijeli na místo, nemuseli se nijak namáhat, protože většina domu už jen doutnala a lidé to považovali za zázrak. Po mém probrání jsme se s Thomasem sešli a vysvětlili si všechno. Zjistila jsem, že patří mezi naši společnost a element jeho rodiny je voda. Nikomu jsme o tom neřekli, ani Andree, jelikož ona je hodně vázaná ke kodexu a já jsem chtěla pořád být její kamarádka.

...

Už je to zhruba měsíc od toho ohnivého incidentu a na dnešek jsme se domluvili s Thomasem, že bychom mohli jít do nedalekého lesa k horám procvičovat, třeba i trochu zabojet. Jsme sousedi, což je docela velká ironie vzhledem k našim elementům. Kdyby se to naše rodiny dozvěděly, pochybuji o tom, že by zůstaly jen u mluvení. Jedna rodina výbušná a lehkomyšlná, druhá klidná a náladová. Prostě protiklady! Ale protiklady se přitahují, ne? Díky tomuto jsem se dostala blíž k Thomasovi. Uvidíme, třeba časem seberu odvalu a dopadne to podle mých nejrůžovějších představ, nebo to dopadne tak, že se s ním uvidím jedině na bitevním poli a já nikdy neprohrávám.

Lucie Nováčková – 9. ročník

Atlet z 3. třídy

Rozhovor s Danielem Sobotkou z 3. třídy, který slaví úspěchy v atletice.

Jak dlouho se věnuješ atletice a jak si se k ní dostal?

„Do atletiky chodím od 5 let a přihlásila mě tam mamka. Od 7 let závodím za TJ Spartak Třebíč.“

Jak často trénuješ a jakých závodů se účastníš?

„Trénink máme dvakrát týdně. Během roku máme čtyři závody Mistrovství Kraje Vysočina ve čtyřboji, kde se v posledním závodě utkají atleti z celého kraje. Disciplíny se mění, ale vždy jde o hod, skok a dva různé běhy. Dále jezdím na Třebíčský běžecký pohár a na sérii Běžec Vysočiny.“

Prozradíš mi nějaký Tvůj osobní rekord?

„Ve sprintu na 50 metrů mám 8,56 sekundy a ve skoku do dálky 3,40 metru.“

Jaké jsou tvoje největší úspěchy?

„Už podruhé jsem byl na finále Mistrovství Kraje Vysočina na 2. místě a podruhé jsem vyhrál sérii Třebíčského běžeckého poháru. Letos jsem se navíc stal Atletem Třebíče ve své kategorii a jsem za to vše moc rád.“

Děkuji za rozhovor a hodně úspěchů nejen ve sportu.

Vítek Sobotka - 6. ročník

